

Anděl z Cejlu

(K nedožitým šedesátinám Jana Nováka)

ANDĚL Z CEJLU

/ Sborník k nedožitým šedesátinám demiurga J. Nováka /

Vydala Vědecká společnost Jana Nováka
Brno-Praha 1985

Jan Novák

Není oblíben

básník tam kde byla tma a podlec,
farisej, tam kde se střídá nálad,
hloupých, kde ufnukaná slečna chce
špínu žrát a smát by se chtěla
hloupému vtipu a je prý smutný
básník, to proto že mluví lidem do svědomí
že odhaluje špatnost nesmlouvavým slovem
že vede lidi ke světlu, které je jeho domovem.

Jiří Havlíček

Lixtania Novakiana

Ryzí rošume Světlo jitra Koloběhu světů Jiskro temnot
Králi blbů Rajská hudba Hrote logiky Struno kozla
Rohu žen Lásko dětí Božské nemluvně Nový člověče
Plameni svíce Kněže dubu Dubová palice Jádru ořechu
Oříšku Popelky Červená Karkulko Beránku měsíci, sluneční
apollóne, oko nad oko, oko oken, bráno života, sloupe učení,
modrý slone, pěsti rytířská, meči světla, blasku bouří -
Nováku Panáčku, my tě budeme kolébat
Nováku Panáčku, my tě budem kolébat

.....

Úvodem

Rozeslal jsem před půlrokem řadu dopisů věrným novákovcům, Sirotkům, jak by se měli správně psát s velkým S, aby mi každý z nich napsal nějakou veselou vzpomínku na zesnulého Demiurga. Málem jsem se potázal se zlou. Lidé, kteří při jeho vystoupení dříve padali na ústa a nejvíc povykovali, obvinili mě, že chci Učení našeho Mistra zesměšnit, že vyzývám lidi, aby si dělali z našeho Pána a Stvořitele legraci. Někteří nenamítali nic a napsali studie o tom, zda byl Demiurg básník nebo blázen. Někteří psali studie o tom, jak prosazoval svoji věc, což je nakonec taky správné. Ale skutečnému záměru tohoto sborníku-napsat vzpomínky na kdysi živou osobu z masa a kostí, vyhovět lo málo účastníků. Tak jak byl Jan Novák rozsypán na louce, rozsypaly se jím vzpomínky na něj v nenávratnu. Škoda: Na Jana NOVÁKA se nezapomíná. Myslet si o něm mohl každý, co chtěl. Byla to však osobnost, jaké se dnes nepotkávají. Živý, nevymyšlený Jára da Cimrman, vůbec nepatřící do kategorie naivních či insitních básníků. Rozhodně nebylo správné stavět vedle Demiurga jarmarečního kašpara JOŽU Mrázka-Hoříckého: ani nepatří do rodu malířek typu Cecilie Markové. Když jsem dal novákovský sborník "Básník je sám" našemu nejlepšímu žijícímu českému spisovateli, vyjádřil se po jeho přečtení, že je to lepší než Nezval a že Novák byl opravdu středem všehomíra, pupkem, jak se nazval. "Kam jdu já, tam jde pupek vesmíru". Takovým pupkem by nemohl být nikdy Joža Mrázek-Hořícký, zde už šlo o něco jiného. Ale to už vám lépe vysvětlí alchymista Jiří Havlíček.

Je řada na mně abych vzpomínal. Jak začít? To první, co jsem o Demiurgovi slyšel bylo, že chodí po Brně v zimáku, pod kterým nic nemá a že se odhaluje překvapeným dívkám u starožnictví na rohu České.-A pane Řezníček, jaké bylo vaše první setkání-osobní-s Janem Novákem?

-První setkání? Rád odpovím: V květnu 1965, kdy se konal ve Vysokoškolském klubu jakýsi textapeal. Vystoupili jsme oba v okénku hostů v pořadí, který uváděl dnes slavný zpěvák Petr Ulrych. O tomto setkání se zmiňuji ve svých poznámkách ke Kocmanově novákovské chňolologii: nebudu se o něm dále šířit. S Demiurgem jsme se tam poznali, pozval mě do divadla Jiskra, kde měl svůj hlavní stan. A tam všechno začalo. Zval jsem na představení své známé, kteří zpočátku chtěli s Demiurgem diskutovat a poučovat ho o správném umění. Přiznávám se, že jsem tomu bludu propadl také a asi půl roku jsem v r. 1965 poučoval a diskutoval s ním. Dalších 15 let jsem již mlčel, protože jsem si uvědomil svou nicotnost. S Bohem není možno vykecávat.... V divadelku Jiskra se odehrála příhoda, na kterou rád vzpomínám. Začala tam na Jendovo lákání chodit E.Br./pozdější studující JAMU a pak herečka divadla ABC v Praze, kde jí byla svěřena role královny krásy/nekecám/v jednom kusu. Jenda na ni dělal oči. Byl sice fešák, ale ženy"...s básníky nechodí, chodí jen s holomky, kteří jim před randem nafackují", jak prafí ve svém díle. Neuspěl. Vymyslel tedy trik. Zhasnul a oznámil nám, že nám bude třít žárovkou vlasy a tato se zelektrizována o naše pačesy rozsvítí. Třel a třel a nic. Rozsvítil... a k jeho úžasu objevil mne a dotyčnou v důvěrném tète à tète. Zblabl a zařval: "Jste oba dva nízcí a podííí lidé/citují doslova! a už mně sem nechoďte! Ven!" Samozřejmě, že jsme tam byli za týden zase.

A tak by vzpomínky mohly jít pořád dál... jak Jenda oslovoval státníky, sápal se pod sukně vědeckým pracovnícím, navštěvoval konsuly, domlouval si v Národním divadle uvedení baletu "Helé", miloval kriminální paničky, uspával lidi na okultistickém večírku, házel diskem na trojutkání Bohéma-Šelepka-Těžcí atleti a byl ukřižován na happeningu ve Zlatorohu přáteli Sedláčkem a Minaříkem. Dalo by se vzpomínat pořád. Já se spíš zaměřuju na jeden neznámý fenomén: protinovákovskou aktivitu v jeho vlastním hnutí.

Je známo, že v různých hnutích se vyskytli vždy nějakí rozkolníci; tak u nac.soc.to byli bratři Greor a Ota Strasserovi, kteří si založili vlastní "Černou frontu". I když to byli nac.soc., chtěli jít po svém. Takový Strasserem v novákovském hnutí jsem byl já. Ano, přiznávám se. Nevím co mě k tomu dohnalo, snad závist, že Jan NOVÁK je slavnější než já. Sám se tomu divím, kde se to vě mně vzalo. Dokladem mé ješitnosti buďž dopis z 26.ledna 1970, který jsem tehdy ve své marné pyše poslal Mistrovi:

Iura,periura,secretum prodere noli

Vážený pane Nováku,

obdržel jsem od Vás verše nazvané "Nikdo" a věřte, bylo mi smutno. Nazýváte mě nýmendem, ačkoliv nemůžete uvést ani jeden argumentum ad veritatem či argumentum ad baculum. Spíše se Váš spisek hemží četnými případy argumentum silentio. Vyjádřil jste se dokonce, že jsem causa corporalis toho, že se nebudete v naší společnosti-proseim: Amicus Novák, sed magis amica est veritas. Nevím, proč jste se pojišťoval tím, že jste kopie díla svého poslal i K.Fuksovi a A.B.Goldfiamovi-nezbývá mi tudíž, než tak učinit také v případě tohoto smutného dopisu.

Modus probandi mé nýmenderie je stejně daliovský, jako celá Vaše aktivita, ktaré si hluboce vážím, ale to, že jsem od r.1965 stál věrně při Vás, toho nesmíte.

To, že jsem Vás uváděl na veřejnost/i když jste byl tehdy znám ve Svazu zahrádkářů i Červeném kříži/mohu prokázat daty i hodinami: V květnu 1965 jsme spolu soupeřili na textappealu ve Vysokoškolském klubu, kde jsem Vás s P.U.představil publiku/bylo to v 19.36 hod./naklonil jste se ke mně a pošeptal mi: "Slyšel jsem o Vás samé hrozné věci, ale vidím, že to není tak zlé."

Byl bych rád kdybyste si tento názor podržel i do dneška, jak to konečně vyžaduje common sense. Zatím ovšem naše názorové střetání se pohybuje in circulus vitiosus.

Nepopřete, že jsem hrál na klavír při Vašem "Máji" tak, že jste poklekl a tento výkon na volání publiky "bis, bis" jste několikrát opakoval. Nemůžete zapřít, že s básníkem Zahálkou jsme uspořádali ve Vašem bytě diskusní večer na téma "Láska" s cikánskými soudružkami. To, že si jedna očnela Vaši čepici není mojí vinou. Recitoval jsem nesčíslněkrát Vaše verše na Vaše vyžádání ze Vaší přítomnosti i nepřítomnosti, vždy s ohromným úspěchem, jak to konečně odpovídá mému šermu. Vočil jsem neustále své známé na Vaše produkce/důsledkem toho je, že ne jeden kašpárek si teď mastí v novinách na Váš účet kapsy/, představil jsem Vás prakticky tomuto okruhu, který Vás teď nosí na ramenou. Organisoval jsem oslavy Vašich narozenin, na kterých jsem podvakerát hrál na housle, řečnil i tleskal. Byl jsem iniciátorem myšlenky výstavy "Jan Novák ve fotografii", pozval jsem Vás do Violy, na Lesnou do Naif-klubu, kde jste se mi odvděčil tím, že jste mi spílal před neznámým publikem, zařizoval jsem Vaše vystoupení v Malém divadle hudby a poesie/žel, zmařila ho c./, drobnou osobní prací seznamuji stále každého s Vaším dílem i Vaší pozoruhodnou osobností. Ve Vídni naproti Kriegeministeru na Franz-Joseph Kai napsal jsem tužkou přes jakýsi bažetový plakát: "Ať žije Jan NOVÁK!". Můj osobně staččný postoj v silně šovinistické rakousko-německé Vídni jste dodnes neoceníl.

Zaslal jsem Vaše fotografie do Itálie/se.Hájkovým/,Vaše dílo"Nikdo" do Austrálie/s.Trunečkovi/.Tuto drobnou práci ve Váš prospěch také jistě neoceníte.

Nikdy jsem netvrdil,že jsem Vám pomohl ke slávě,zdůrazňoval jsem však,že jsem se o Vás zasažoval-arbitrum liberum-rečeno a Voltaire: "...disponissim.pena,s vešmi názory,ale udělám vše,abyste je mohli hlásat....!

Quod erat demonstrandum !

V nejhlubší úctě

V Brně 26.ledna 1970

David Rezníček

Moje zpujnost/vidím to tak po letech/šla tak daleko,že jsem zorganizoval proti Demiurgovi jakýsi manifest,který jsem s cynismem sobě samým nazval

N E S T Y D A T O S T

/vlastně ne,manifest se jmenoval jinak,tak se jmenoval můj článek v časopise"Antinovák"č.4 ze dne,či spíše z měsíce ledna 1971. Tedy:Nestydatost: Drzost pabásníková a pavědcova nezná mezí.Nedávno zaslal zásloužilě člene Bohémy vulgerní,oplzlý a sprostý dopis. Bohéma na své valné radě v síni"U Edy" rozhodla se odpovědět určitým provoláním skrz tu jistou věc.Pro správnost poznamenáváme,že odpovědět manifestem"KDO BY" rozhodla se antinovakistická frakce Bohémy,protože v jejích řadách/tj.Bohémy/se nachází ještě dost přísluhovačů a kulkolizů usurpátorových,kupř.pp.F.K.,Fr.Jug.,K.F.,kteří prohlašovali,že zahájí ofenzivu časopisem"NOVAK",ale kde nic,tu nic.

KDO BY

"chtěl"mít"výhrady"k nám ,na toho my s.....e,a protože by "chtěl" mít k nám výhrady-s.....e naň všichni;

naše mesiášství není pro něho

není pro něho dnešního-toho člověka-on je jen mrzkou žízalou a červem-naše mesiášství je pro lidi budoucnosti-jen pro ty jsme všecko udělali-jen s těmi se stýkáme a jen s těmi žijeme.

Žijeme v ideálu všech budoucností,které jsme vytvořili-tak jako všechno a ve všem;Jsme Jediní a Absolutní Mesiášové:Demiurgové:

BOHOVÉ.

a mimo nás žádný jiný nebude nikdy,není a nebyl.Jsme Věčnost sama a Vítězové ve všem absolutní a jedini:MY,BOHÉMA.-a on nikdy nic.

JHK PR AG JS MZ BN ing.V. AH PM JŘ,prom.ped. M.Vidl.
Mahin Rostemu Leonard da Slanina Vl.V. Jan R. a řada dalších
a dalších.

Naštěstí se našli v řadách Bohémy lidé, kteří pochopili, že s nimi bylo manipulováno, že se pomýlili a svou pomýlenost napravili poučením jak naložit s těmi, co podepsali ono nešťastné "Kdo by".

Pepča Psáčkař

Co s těmi co podepsali ?

/Příspěvek k novákovské diskusi/

Croquetty z Kocmana a Minaříka

Nakrájí se jemně Káňa do másla, trochu Vacka, až se zpění, pak se vloží jeden Kocman a jeden na kousky nakrájený Minařík, osolí se, přidá trochu slaniny, trochu rozsekaných Rezníčků, dusí se to tak dlouho, až je všechna šťáva vydušena. Nyní se přidá Vašíček, trochu strouhané Závodské, jeden Goldflam a nechá se to vychladnout. Z toho se tvoří obdélné šišky, které se obalí Kocmanovou sestrou, i smaží se v rozpáleném másle.

Rezníčci

Nasekej Rezníčky asi na dva prsty, stáhni z nich vrchní tučnou kůži a zbav kostí. Pak je nasol, opepři, po jedné straně pomaž strouhanou Vidlařovou a obal v Neužilové po obou stranách. Pak se dá na kathan kus Goldflama, nechá se rozpálit, Rezníčci se do něho vloží a nechají se opéci. Hošťávy, ve které se pekli, se přidá trochu Hošťálka, ale musí být šťáva hodně silná. Krášlí se Kocmanem, nudlemi, okurkami a Mahin Rostamu.

Pečený ing. Vašíček

Ing. Vašíček se oškube, vypaří, vykuchá, dobře vypere, nasolí a potře Mikešem, upraví špejly a ve vlastním tuku se peče za stálého polívání. Komu libo, může Mikeše dle chuti vypustiti.

Paštika z Goldflama

Seškrab maso z Goldflamova zadku, Káňa rozsekej a prolisuj, vezmi Rezníč-ke a pak vše dohromady prolisuj, přidej Vacka, na špičku nože Kocmana, Slaninu-Bacona, Vidlařovou, Mahin Rostamu, to všechno tlučené a prosáté. Přidej Mikeše a nakrájenou Závodskou. Dej to do nádoby Hošťálkem vyloužené a pergamenovým papírem zavázané do páry tři hodiny vařiti.

Káňa s Vackem

Káňa spař a zběl. Dej na Vacka dusit, přimíchej k němu tři Rezníčky, Kocmana a trochu Hošťálka. Když to zhoustlo, dej na Vidlařovou kousek Vacka, na něj kousek Vašíčka a špetku Goldflama a dej to do otevřené trouby na plech trochu dopéci.

Pepča Psáčkař pochopil, jak Demiurgovi ublížil svým popisem na pamfletu "Kdo by" a svůj čin ~~napravil~~ odčinil tímto útokem proti antinovakistické frakci. Mě moje hříšná pýcha neopustila a pokračoval jsem dále ve vydávání revue "Antinovák".

Má nadutost rostla, dovoloval jsem si proti Demiurgovi takové sprosté výpady jako že jsem ho nazval "novodobým Sélesným, Cínofým, Ólofěným brněnského písemnictví", byl jsem tak drzý, že jeho vzhled jsem srovnával se vzhledem jistého rodáka z Braunau am Inn. Vysmíval jsem se tomu, že udeřil velebného kněze Jožu Mrázka-Hořického během vystoupení na scéně Malého divadla hudby a poezie do hlavy, dokonce jsem na Mistra napsal tento cynický epigram:

Epigram pro J.N.

Umění ? Věda ?

Ach ouvej, běda !

Ve své vulgaritě jsem ohlašoval publikaci článku "Jak se choval Jan Novák za německé okupace?", dále na pokračování vycházel seriál "Jan Novák mezi Rychlými Šípy aneb Povontěný Druhostraník horší Vonta", měl jsem v revui rubriku klepů o J.N., publikoval jsem i básně proti němu. Našli se zase další správní, ušlechtilí novákovci, kteří vytušili kam bych mohl strhnout kormidlo plavby Bohémy a katastrofě se snažili zabránit revui "Novák". Všek to Demiurg pak komentoval v jistém dopise určitému orgánu: "...V Brně se o mě hádají, vychází tu časopis "NOVÁK" i "ANTINOVÁK"..... Tehdy jsem měl ještě klapky na očích a věrné novákovce jsem napadl ve své revui článkem:

Konečně

se objevilo na světle božím cosi podobného revui na obranu usurpátorovu. Revolverový plátek "NOVÁK", prapodivný záprtek, šilhavé kuře na sedmi křídlech nožkách, něco podobného dvouhlavému teletu. Úroveň příspěvků nevelná: cituje se tu Mao Ce Tung, Moše Dejan a jiní, kteří by se pěkně poděkovali, kdyby vřadili k čemu jsou zneužívány jejich jména..... Novinářská nedochůdkata z redakce "NOVÁKA" se mají co učit."

Dnes jsem pochopil, jak jsem se hluboce mýlil. Nebyl jsem ještě vyzrálý, uznávám to. Přiznávám se jak spolu se svým ml. bratrem jsme zhasínali Jendovi lampiony, které měl pověšeny při jakési své produkci v Lužánkách, jak jsem ho dráždil při diskusích na veřejnosti hloupými dotazy "zda může být básník homosexuální" a dělal přitom divné narážky na Jěnu, zda může básník pít a kouřit a podobně.

Dnes bych se Ti, Demiurgu, chtěl omluvit. Snad záletne má omluva do ráje literátů/a fotografů, jak píše Petr Baran/, kde sedíš na obláčku obklopen svými děvčátky a hraješ jim na varyto. Má zpupnost mě opustila, je ze mě stařec s počínající pleší a mé myšlenky zamutně záletávají do společného mládí, kdy jdi nás učil poznávat Pravdu a Krásu. Ale Ty jsi vždycky každého chápal a tvrdil jsi, že každý je už polepšený předem. Věř, že jsem se polepšil a já zase věřím, že jsi mi odpustil....

Praha 1. září 1985

Pavel Řezníček

Milý Jene,

přicházejí za nou a ptají se: "Kdo je Jan Novák?" Jak mám popsat živého boha, ne-li jako obecního blázna. Snad jako filozofa Ibn Majmuna, dojemného starce s plesnivou brádkou, ponořeného do krkolomných spekulací nad symboly věčného. Či jako vrabce fran-tiškána tuctového švitořila beze jména, skromného až běda. Hlupáka k pohledání.

Co je, Jene, chudý duchem? Snad kmotr Blábolil, nebo uražený palec?

Jak popsat sebe sama?

Havran je vskutku hlučný pták. Nakráká toho spoustu. Obestírá-li Tě šarlatový Posunutého spektra vnímání, neboj se, neboť jsi jistě na správné cestě. Spěj k uteru, té rudé bráně, která tě vyplivla do běloskvoucí prázdnoty zabydlené světlem a hlasy, stonásobnou ozvěnou idráženými nepředstavitelnými stěnami.

Mám strach. Bojím se. Všechno mi pomalu začíná být jedno. Šero se projasňuje, obrysy prorůstají předivem stínů. Mocnoty byly lží a klamem. Zůstává láska.

Co však je láska, Jene?

Zbývá odhalit poslední závoj skrývající tajemství svatyně-prý prázd-ného výklenku. Ano, snad je tomu tak v synagoze slepců. Vždyť přece prázdnotam a čiré nic se musíme naučit horoucně milovat, neboť jinak na nás číhá všudypřítomná smrt perzonifikovaná krvavou maskou živo-ta.

Opravdu, kdo je Jan Novák, nepřebývá-li viditelně mezi námi?

Vrátíme se?

Pokud to půjde, ano. Potom bouchneme za sebou dveřmi do druhého světa, až průvan pohne oponou. Zčernalý obraz spadne ze stěny. Zůstane holá skoba a na ní se zachvěje cancourek pulsuujícího masa.

Smrt zahalená do sítě spleťtých úvah, nebo také síť víry pravé. Vše je jedno. Zbývá tedy nadobro se vymazat z knihy ži-vota? A co z knihy mrtvých? Tyto kontradike jsou ryzím nesmyslem. Dialog zůstává mimo spor a souhru protikladů pouhých pomyslů. Umělých iluzorních koncovek. Sám dialog je pomyslem, zroben tak jako iluze sa-moty a prázdnoty. Chytíme se tedy lásky a co zbývá? Tepající srdíčko na řetízku. Viditelné spektrum, slyšitelné spektrum... Nic než spektra, pouhá strašidla!

Jene, vyprávěli jsme si o tom, jak jako dítě jsem se bál stínů vrhaných v noci na strop, šelestů zvenčí, práskání ve skříních. Usínání bylo někdy nekonečně dlouhé. Pak jsem se zakutal do přikrývek, hlavu odvrácenou id zdi, abych nic neviděl, nic neslyšel a pozvolna se propadal do příběhů, které jsem si tak dokonale živě dokázal vyprávět.

Snad lépe než si dovedu dnes vyprávět svět. Ano, tehdy bylo hrač-kou či spíše pomůckou proti naléhavému mlčení temnot vytvářet P ř í - b ě h , tvořit jej v sobě a odcházet do něj žít. Dokonce na pokračová-ní, noc po noci.

Jene, ty sis tu dětskou kouzelnickou schopnost řídit sny pochránil do smrti.

Samozřejmě i s létacími přídávky.

Živé sny - dospělí se jich bojí. Takřka jako čert kříže. Bojí se, aby do nich nemuseli odejít. Co kdyby nad nimi ztratili vládu? Lidská pospo-litost, - státy, instituce, - co všechno nevytvořili dospělí proto, aby mohli řídit sny, nebo alespoň postavit zábrany jejich přívalu.

Oné nespoutané tvůrčí i ničící síle imagina-ce, která převrací naruby, zachce-li se jí/a "vítr vane kam chce"/- vesmíry. Proč je tomu tak, my lidé, nevíme a nikdy se nedozvíme. To ví jenom bohové a bohům rovní.

Jsou vůbec takoví a kde je hledat ?

Na Olympu, na Parnasu či v blázincích, vězeních ? Mezi perlami a draho-
kami, nebo ve strusce, škváře, písku pouští ?

Mezi vznešenými mudrci kolotajícími mezi trůnem a křeslem v klotových
rukávcích a orázkovanými licenciemi, či mezi hýkajícími ~~xxxix~~ osly a
chrochtajícími vepři ?

Spíše bych se přikláněl k rozumnému názoru, že žádní takoví
boholidé nebyli, nejsou a nebudou.

Pravda, objevil se tu i tam jakýsi výstředník-, ale toho se už lidská
pospolitost dokázala zavčas zbavit. A především svést jeho nebezpečnou
snivost do řečiště střízlivých U č e n í .

S účinky mnohdy značně explozivními, leč blahodárně mírněnými v tklivou
melancholii jatek umístěných do komfortní rajské zahrady.

Řeknu-li, že
jsi Jene, byl poeta a experimentátor, vědec a básník, paranoik a schizo-
frenik, mudrc a alchymista-bude to pro kočku.

Snad jsi byl ode všeho tro-
chu, ba i tramp-hitlerovec. Co však znamenají lidská slova ?

Každopádně byl jsi cvok jako dělo.

Jistě neškodný, neboť jsi miloval zvířata a
děti, vlastně holčičky....

Co na srdci, to na jazyky. Nijak ses tím netajil.

Byl jsi pro pokrok, štěstí pro všechny, jasný a nádherný život v míru a
klidu. Byl jsi plný síly a dokázals ji rozdávat.

Žilo v tobě slunce i měsíc pospolu při míruplném hlaho-
lu. Nepil jsi a nekouřil. Dokonce ses pokusil jeden čas stát vegetariá-
nem. Určitě však jsi nebyl "vychcanej šaman", jak se vyjádřil jeden z ne-
přítomných přátel o nom předku kněží a úředníků na jednom z obrazů
Mistra Buriana, jenž líčí věrojatně život pravěkýj lidí a je instalován
v benénském Antroposu.

Jendou, ty jsi se totiž nikdy nepokusil založit
náboženství. A proto tě miluji a za to ti z celého srdce děkuji.

Jiří Havlíček

Milý Jene,

věnuji Ti tento text - J.N. hermetický neboli ručkou lakovaně červeně-. Taký se mi líbí název - Fama fraternitatis Novakiana, ale na tom nezáleží.

"Dycky živ a dycky zaráv", odpovídáš na otázku, - kdy už, Jene, hodláš definitivně zmizet v literárním záhřmotí.

Naše společné výlety vedly skoro "dycky" údolím říčky Loučky u Tišnova po asi třicetakilometrové trase z Dolních Louček do Věžné. Nelíbila se ti, Jene, kilometráž těchto pochodů, které jsi nazýval Havlíčkovy maratony. Někde tu, či blízko odtud jsi zmizel jako pověstný Merlin v explumeoru-zámotku, či časové smyčce-kokonu věčnosti vyhrazeném exkluzivním osobnostem.

Máme hledat to hmatatelné, čichatelné a slyšitelné i tem viditelné místo, kde jsi pocítil závan horkého dechu své mužnosti a přešel po tečně z bytí do nezbytí, z viditelného do neviditelného. To místo může být zajímavé pro poutníky, kteří tě vždy následovali, nicméně ne pro tebesamotného. Zeměpisné souřadnice snad zůstaly v setrvalé relativitě, zatímco planeta putuje dál. Zpěv ptáků toho jitra naplněného zábleskem černého světla však už zní dávno jinde. Tam, kde střed středů má svůj věčný domov.

Zajímáš nás ty, Jene, ne tvé odložené svršky !

Na poutích z Louček do Věžné, kdy ses převážně stýkal už jen sám se sebou a neměl jsi tu potřebu uskutečňování "lásky mas" jako kdysi, jsem tě spatřil v roli nenápadného poutníka. Prostého moudrého muže na cestě.

Byl jsi dělníkem, vědcem, naivním básníkem, fotografem-amateurem a sám víš čím ještě - též Pánembohem z Gottwaldovy 90 atd.

Podstatné zůstává však to, že jádro tvé osobnosti mělo tisícero styčných ploch a bodů s osobnostmi proslulých zasvěcenců

Zajisté si se o takové pavědy jako je a l c h y m i e, magie, etc., nezajímal, neboť ty byly vždy pod tvoji úroveň a jako subdoména vyhrazeny kašpárkům střežícím tvůj oáza. Příznačná je tvá kašpárky citovaná i ignorantská knihovnáčka.

Obsahující nic a vše. Přinejmenším totiž-všechny písmena zdejší abecedy ! Ty jsi to vůbec s literaturou nemyslel vážně, neboť jsi ji nepotřeboval. Tvořils ji v čisté podobě, neboť jsi srel na všechnu komickou publicitu, ze níž úporně směřují i ti nejlepši z nás. Tvořils v dionýzské zpilosti duchem a nechal na fazonu, co je pro tebe příznačné ! Literatura ti byla záznamníkem peripetií ducha, nechť vane kam chce- a ne polem cti a slávy.

Zkrátka čtěpšle v athanoru a psal sis poznámky....

Jan-alchymista ? Můžeš klidně namítnout, že si tě stavím k obrazu svému. Zajisté, a co si jiného představuješ ?

Je absurdní pseudoobjektivní hodnocení, patafyzické uvozhřené rozředění ve stylu literárních hnidopichů štourajících se ukazovátky ve tvé mršíně. Pokešlávají, posmrkávají, pomrkávají po sobě a rádi by tě zvažili na svých usmolených vážkách.

Ty, Jene Nováku, byls totiž zcela vážně vždy tím, čím tě některý kašpárek chtěl mít. Inu, jako každý bůh..

Teď, když kašpárčí cítí nesmlouvavé vanutí tvého ducha, chtěli by tě oastavit do sutu, umlčet tvůj hlas a kochat se tvým pomalým zanikáním v záprdí a proměnou v masku bez tváře.

Příznám se, Jene, že ani já nejsem bez viny. Ba, spíše naopak.

Jan a l c h y m i s t a .

Nevím, zda jsi to dotáhl k závěrečné fázi grandopusu a zmizel triumfálně, či zda tě třísknutí dveřmi překvapilo se spuštěnými kalhotami in flagranti. Nevím, a ani mne nezajímá, zda ses právě chystal vysrat, vykoupat, či splynout s kosmickým duchem. Nezajímá

ne ani, zde tvá tzv. smrt/ jak krásně zní v tvém případě zní doktorské
-exitus-/proběhla ušlechtilé či katastrofiicky. To vše není podstatné
včetně oné, tak snaživě citované rozptylové loučky kdesi na periférii. Není
o nic dál, či blíže, než Loučka, kolem níž jsme putovali do Vězně.
Na jedné straně povlovné stoupání, na druhé ostrý sešup. Podél tiše ply-
noucí vody, divokými lesy a skalami s vodopádem, chatařskými koloniemi
zaneřádkými svinstvem, lesem na náhorní pláni, až na železniční stanič-
ku.

Kde jsi Hrače nitra, kde jsi Chymická citadela ?

Permanentně přítomně v nás.

Proč pořád ten stejný balast-snaha Jana roz-
ptýlit ? Proč Jan alchymista, proč ne rovnou Jan taoista/osi v tom
smyslu, samozřejmě po novákovsku, tj. vědy absolutně svůj, prezentovals
při balancování po úzké stezce nad roklí Loučky/, mudrc Jan, Jan filo-
sof.... Doufám, že zcela jasně všichni cítí tyto nepřiměřenosti po bo-
ku -

Jan Novák Bůh či Jan Novák vědec a básník .

Jan Novák Mesiáš . Vše bylo již vyřčeno. Definoval jsi se dokonale.

Sám ses označil v "civilní" podobě za vědce a básníka, v podobě "otevřené
skrytosti" za Mesiáše a Boha. Inu, jak pro koho. Na co kdo má, tím pro něj
jsi a zůstaneš. A pro kašpárky třebaš i Kašpárkem. Proč ostatně ne, když
já tě mohu mít za alchymistu.

Zajímalo by mne spíše soukromě a proto, jak
jsem podotkl už neliterárně - nakolik jsi byl "chymický" ?

Nakolik, že jsi vytřel zrak každému, neboť
jsi zcela bezprostřední. Nekalkulovalš se slávou a nepřepočítával vte-
řiny věčnosti.

S v o j í s o d o v k u s i s v ě d y c k y z a p l a t i l i

Jiří Havlíček, Egregor Emblematus

/via regis Jana Nováka/

Éditions MERLIN 1985

Kapitola I. /Stvoření všech věcí v šesti dnech./

1. Na počátku stvořil Jan Novák nebe a zemi.
2. Země pak byla nesličná a pustá a Duch Jana Nováka vznášel se nad vodami
3. Tehdy řekl Jan Novák: Buď světlo! I bylo světlo.
4. A viděl Jan Novák světlo, že bylo dobré; i oddělil Jan Novák světlo od tmy.
5. A nazval Jan Novák světlo Dnem, a tmu nazval Nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.
6. Řekl také Jan Novák: Buď obloha uprostřed vod a děl vody od vod.
7. I učinil Jan Novák tu oblohu, a oddělil od vody, kteréž jsou pod oblohou. A stalo se tak.
10. I nazval Jan Novák místo suché Zemí, a shromáždění pak vod nazval Mořem. A viděl Jan Novák, že to bylo dobré.
11. Potom řekl Jan Novák: Zplodí země trávu a bylinu vydávající símě a strom plodný, nesoucí ovoce, podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho na zemi. I stalo se tak.
12. Nebo země vydala trávu a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Jan Novák, že to bylo dobré.
13. I byl večer a bylo jitro, den třetí.
14. Opět řekl Jan Novák: Buď světlo na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci a byla na znamení a rozměření dnů a let.
15. A aby svítila na obloze nebeské a osvětlovala zemi. A stalo se tak.
16. I učinil Jan Novák dvě světla velká, světlo větší, aby xxxxxxxx právu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí: též i hvězdy.
17. A postavil je Jan Novák na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi.
18. A aby správu držela nade dnem a nocí a oddělovala světlo od tmy. A viděl Jan Novák, že to bylo dobré.
19. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.
20. Řekl ještě Jan Novák: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí, pod oblohou nebeskou.
21. I stvořil Jan Novák velryby obrovské a všelijakou duši živou, jednu každou podle pokolení jejich, a všelike ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Jan Novák, že to bylo dobré.
22. I požehnal jim Jan Novák řka: Plouťte se a množte se a naplňte vody mořské: též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi.
23. I byl večer a bylo jitro, den pátý.
24. Řekl též Jan Novák: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jeho, hověcí a zeměplazy, i divokou zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak.
25. I učinil Jan Novák zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hověcí vedle pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Jan Novák, že to bylo dobré.
26. Řekl opět Jan Novák: Učinme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti naší.

/ukázka z knihy "Bůh a občanský průkazem", která
vyjde v nakladatelství časopisu AU, v edici Halelu Jah/

Malá vzpomínka na Mistra Jana Nováka

Někdy na přelomu padesátých a šedesátých let jsem ho poznal ve Zbrojovce. Jednou za slunného podzimního poledne jsem vyšel před halu, zakouřit si na čerstvém vzduchu. Mezi haldami surových odlitků stála skupina spolupracovníků kolem podepsaného třicátníka stojícího na plošině řidiče elektrokáry. Zvědavě jsem se přišoural blíže. Záhy jsem poznal, že onen borec, jehož všichni oslavovali "doktore", je pro většinu z nich objektem jakéhosi povyražení, osvětlením z nudné seriové práce. Onen doktor jim pohotově a vtipně odpovídal na všetečné otázky. Zvláště se mi líbilo, jak razantně odrážel a usazoval dva nepříjemné dotěravce s provokativními, úsečnými dotazy na tělo. Velmi mě zaujala otázka jednoho seřizovače, proč mu zpovzdálí hypnotizuje jednu mladou pracovníci. -Doktore, ty ji vždycky tak rozbrnkáš, že se mi na hodinu ztratí. Ženský pak říkájí, že si to chodí do koupelny ochlazovat studenou vodou pod sprchou.

Doktor se na káře napřímil. Jeho shovívavý úsměv s patrnou mezerou po chybějícím řemáku vystřídal planoucí výraz.

-My, Jan Novák, Gottwaldova 90, víme, co je právě třeba. Potřebujete-li zvýšit produktivitu, obraťte se s důvěrou na nás. Ovšem vyvíklané rozeklanky na školení nepřijímáme. To je problém vás, seřizovačů.

Vtom se za námi ozval hlas soptící vzteku: -Kurva, doktore, ty se tu vykecáváš a kolotoč/otočná fréza/nemá hlavy.

-Už jedu, mistře.

-Jestli se ostýcháš, Jendo, řeknu jí to za tebe, že ji chceš... , chvástal se seřizovač.

-Spíš přel....., přidal se druhý štengrař.

-Jsem přesvědčen, že obojí, dodal bývalý ligový volejbalista.

Doktor v pomalé jízdě, plně naložen surovými odlitky hlav na traktor 50 stačil ještě překotně vmetnout do smějícího se hloučku: "Vy kurvové, však vy se polepšíte. Zvítězí jedině naše věc."

Zvolna jsme se vraceli zpět do hlučné, prašné haly. Z hloučku se ozývalo: "Je to šulin. Je chytřejší, než my všichni dohromady. Přesto je to vymóglovanec. Je s ním betátná čurina. Na práci je lempl, proto jezdí s károu. Píše básně, vole."

Takových setkání s doktorem jsem poté zažil v průběhu dalších dvaceti let stovky. Časem jsme spolu dospěli ke komunikaci, nejdůvěrnějším sdělením. Než jsem ho však lépe poznal, trvalo léta. Dráždil mě ultralevními teoriemi, některé posluchače vyprovokovával až k soptícímu vzteku.

Proklamoval absolutní rovnostářství, sexuální anarchii, aktivně propagoval co nejčasnější zahájení pohlavního života; výchovu dětí navrhoval svěřit plně do péče společnosti. Když hlouček posluchačů řádně rozběsnil, anebo někdo mu výsměšně oponoval, dokázal se rozhořčit a řízně křičel: "My, Jan Novák, jsme demiurg, tady z této káry to všechno řídíme."

Snažil jsem se mu tedy oponovat jen formou otázek a z jeho rezolutních odpovědí skládat mozaiku jeho já. Udivoval mne znalostmi z různých oborů humanitních věd, než jsem se dověděl, že ze studia filozofie byl vyloučen, neboť už tehdy zlobil a snažil se revidovat učení klasiců. Mnohdy až po létech jsem se v některé knize dočmúchal, co jsem dávno předtím slyšel od doktora. Třeba jogínskou relaxaci praktikoval už v padesátých letech. Jednou jsem se ho tákal, ze kterých pramenů pocházejí jeho znalosti. Rozhořčil se: "To je imanentní, dané, spočívající přímo v nás. Proto jsme demiur..."

Někdy uprostřed šedesátých let jsem se stal bezprostředním svědkem doktorovy vitální aychtivosti. Byl poslední pracovní den v roce. Před-silvestrovská euforie vypukla už po desáté hodině.

Hale ztichla a ztmavla. Šel jsem ke své pracovní skupině, sedlé u dlouhého stolu, společně se ženami z mezi skladu. Vypil jsem si hořčičák vína, vzápětí druhý. V tom přijel doktor s prázdnou károu. Prý má odvézt do kalírny vahacla. Počastovali jsme ho nevybíravými slovy., odvoz odložili na příští rok a pozvali ho na přípítek. Vzal si jen limonádu. Na naše posměšky odpověděl: "Vy, střískaní tekutým ohavou, budete ležet pod stoly ve vlastních sekretech a my, s naším dychtivým krasavcem rádi dokončíme vámi načnuté dílo."

Zasalutoval a odjel. Asi za půl hodiny poté jsem si uvědomil, že na kontrolním uzlu, uprostřed linky motorových bloků, nemám zamčené skříně s měřidly. Šel jsem zpět do sto metrů dlouhé haly, poseté stroji, členěné haldami materiálu a součástek, na poloskrytá zákoutí. Z různých prostor obrovské haly se ozýval přiopilý zpěv, chichotání žen, hrubé výkřiky mužů, halasný smích. Na svém pracovišti chráněném proti létajícím třískám ze tří stran plachtami a kabainou svářeče, jsem vše zamčel. Vtom slyším dva hlasy. Jeden mužský, vemlouvavý a pak ženský, chabě odporující. Rozhrnul se závěs. Uzářel jsem hlavu doktora. Chvilí trvalo, než ji vtáhl za závěs. Znal jsem ji. Hezounká, pomeňší učnice na praxi. Zaujatí sami sebou mě nepostřehli. -Tady ti tu básně zarecituji, Milunko. Zmizel s ní v plechové kabině. Neubráníl jsem se zvědavosti. Potichoučkem jsem šel k závěsu kabiny a malinko jej poodhrnul. Už jsem oči neodtrhnul. Seděla na hrubém pracovním stole, doktor jí klečel u nohou a vzrušeně jí namlouval, že nejkrásnější básně napíše svou sliznicí na její sliznici, jen pro ni. Horečně ji položil na svůj vatovaný kabát, stáhl jí v mžiku kalhotky a za..... svou hlavu..... V pravidelném rytmu... Kupodivu netrvalo to dlouho a ta miloučká, sedmnáctiletá dívenka spěla očividně k Vzepjala se do obluku, takže jsem spatřil ~~jjj~~..... Chvějivě to s ní zalomcovalo. Pak zmátoženě klesla. Doktor vysunul hlavu ze svření..... a hluboce oddychující se položil..... Pak si.... vatované kalhoty. Nevhal a..... krasavce..... Vzdálený opilý řev doprovázel jeho ~~xxxxx kxxxkxááá~~..... Přišlo to na něj dost brzo. Co u toho vyváděl, jsem do té doby u chlapa nezapsal. Před..... vzlychavě lekal, to ještě šlo. Když vystoupil na vrchol, vzepjal brunátovou hlavu a chroptivě vyl. Náznorně mi předvedl "chrlení krve", jak výstižně nazýval jeho ukojování přímý účastník doktorových odpoledních seancí na Gottwaldově 90. S úžasem jsem pozoroval, jak bezostyšně.... Pochopil jsem jeho projekt výchovy dětí celou společností. Demiurg bude.... a my platit.

Měl jsem ho rád pro jeho osobitost, i to, že nikomu neubližoval, pro stálé chlapecké dychtění, žízn po životě a tvoření. Oficiálně se neprosadil. Svými myšlenkami asi příliš předběhl dobu. Ošálil i mě. Až po jeho úmrtí jsem se dověděl, že je stejně starý jako já. Po celou dobu nás nechával při víře, že je ročník 1935. Šibal.

Moje poslední setkání s Janem Novákem

Nevím už, jestli to bylo jaro či podzim, ale byl to takový poomračený den. Dověděl jsem se, že Honzovi umřela maminka a protože jsem v děl, že to byl asi jediný člověk, se kterým se měli navzájem hluboce rádi, vydal jsem se na centrátku, abych ho potěšil. Stál u krematoria v kruhu příbuzných, vizáží sice lehce podobných, mentalitou však úplně cizích lidí. Když mě uviděl, okamžitě je nechal stát a povídá: "Ty seš můj jedinej kamarád." Sourozenci vedli banální řeči "a la" mladý může, starý musí", atd. a Honza cedil mezi zuby: "Pardón, papoušek se dožije dvěstě let, želva tři sta, člověk je věčně živý, nebuďte bigotní." Přesně už si ty formulace nepamatuji, ale byly novákovské. Bylo vidět, že novákovy postoje nejsou jen pro publikum, "soudružky" a Bohému, ale pro všechny životní situace. Honza musel být v hrozném duševním stavu - všiml jsem si zvláštního tiků - strkal si prst do ucha a opět ho ihned vymršťoval s celou paží do boku. Vrcholem soustředění pro něj byl asi samotný obřad. Pozoroval jsem na něm obrovské napětí. Po projevu řečníka, který pro sebe komentoval obdobnými polohlasnými poznámkami jako předtím k sourozencům, vstal, přešel na jeho místo a recitoval básně Maminka. Ani se za celou dobu nezajíkl, ale myslím, že ho to stálo dot sil, když já, cizí člověk, jsem byl energií, vznášející se v prostoru obřadní síně, zcela duševně vybit. Po skončení ceremonie se o další Novák nezajímal. Babkám, které se tu vždy vyskytují, věnoval kytice a věnce/za chvíli byly znovu v oběhu/, pokynul rodině a šli jsme. Mluvili jsme o smrti, napětí povolilo, ale zdálo se, že se v Novákovi cosi zlomilo - teď už asi neměl nikoho blízkého. U východu ze hřbitova Novák povídá, že půjde pěšky, jestli si nechce pokecat. Ale já jsem spěchal/asi do procesu, nebo kdoví za jakou blbostí/ a sedl jsem si na šalinu. Z okna jsem uviděl JNW. Šel sám podél oprýskané hřbitovní zdi, ruka mu lýtala do ucha a ven a zvolna se mi zmenšoval v dálce.

Básník, který byl sám

Setskramentsky se mýlil Jiří Černý, když odepisoval za redakci Mladého světa: "Zkuste si přečíst takového Totolu, Kainara, Šik-tance, nebo jiné současné básníky a uvidíte, v čem je pravá poezie." Jan Novák asi na radu Jiřího Černého nedal a neokusil "pravé poezie", protože na to nebyl zařízen. Příklad výše uvedený je však něčím typický, je přímo modelovou ukázkou přetrvávajícího stavu uznatelů pravého umění, v němž nemohl mít šanci Novák, ani nikdo jiný, kdo šel se svým nadáním a uměním mimo vyšlapaných cest a zavedených způsobů. Musel se mýlit každý počtář slabik, každý vydavatel avantgard, každý, kdo věřil jen v jediný a přímý vývoj a stále zdokonalování. Každý z nich totiž zapomínal, že básník je básníkem i pro své zastavení se a návraty k věcem prostým i banálním, že je jím svým ustrnutím, znehybněním v prostotě, která se tak často vykládá jako prostáctví, hloupost. Básník Jan Novák napsal:

"Kolem našeho
teče ta Svitava
někdo by ji nazval potokem
já však ji zvu říčkou
- je mým domovem...."

První vzdělanec/to jest: praštěný vzdělání/řekne: ale vždyť to je jak špatný Nezval, a druhý poví: "píše, že říčka je mu domovem, jako by byl ondatrou, blbec je to !"

Ale pravda bude taková, že Jan Novák tady napsal báseň, novou báseň na stokrát, tisíckrát omleté motivy. Skutečný milovník a znalec básníků pozná okamžitě ustrnutí, jaké mívají jen básníci, prožitek věrnosti a nesmírného uchvácení. Rozumí potom i tomu sjednocení se s domovem, s okolím, věcmi, s každým málem, které je, náhradou za to, co není a chybí. Je pravda, že v básních Jana Nováka stačilo by vynechání slůvka, snad písma, aby nezbylo nic z básně, aby se stala jen trapným dokumentem grafo-manie.

Dílem Jana Nováka budou i v budoucnu zklamání ctitelé "čisté poezie", když nenaleznou broušených drahokamů veršů a konečně na své si příliš nepřijdou ani milovníci naivistických říkanek, tedy ti, kteří se na výtvo-ry naivistů chodili dívat jako na opice do zoo, říkajíce si: podívejte, co všechno legračního umí takový primitivní tvor ! Jan Novák naivistickým básníkem nebyl, s tím se musí smířit především ti, co takové přihrádky a klece na básníky vymysleli.

V díle Jana Nováka může nepředpojatě si číst ten, kdo zapomene na tu chvíli, že četl celé halcy knížek jiných básníků, ten kdo nebude okamžitě srovnávat a zařazovat. Jen ten potom objeví pro sebe objeví verš, jed- nu báseň a pak další, vyzná se najednou v tom, co má před sebou a uzná básníkovo svaté právo být takový, jaký je. Pochopí "демиурга" a "genia", až se dočte míst, kde je jen a jen básníkem.

Dílo Jana Nováka je zvláštním způsobem torzovité, jako by bylo tvořeno sporadicky, když básníka celé měsíce i roky žádná múza nelíbala. Je nevel- ké rozměry, bez kompozice a širších záměrů. Neukládala se v něm báseň k básni ve sbírku a sbírka ke sbírce, ale v každém jeho textu začínalo se

odznova, variovaly se jenom staré zkušenosti a ideály. Proti přívlastku "naivní" se Jan Novák ohrazoval a měl pravdu. Byl naivní jen ve smyslu nepoučitelnosti, ignorací velkých jmen, vzorů a kultury skoro vůbec: dostatečným se mu zdálo dílo, které vytvořil. Jeho básně nebyly zpěvné, zaoblené, a ani ideje nebudou nikdy všem sympatické, a to byly hlavní příčiny nezájmu těch, kteří ve své době básníkovi mohli pomoci.

Myslím, že se nezmýlím, když řeknu, že Novákovo dílo bude i nadále chápáno jako kuriozita, dobová a místní záležitost bez jakékoliv budoucnosti. Jestliže si však kdokoli přečte výbor z Jana Nováka "Básník je sám" a třeba libovolnou sbírku Jaroslava Vrchlického, zjistí s údivem, že takzvaných hlubokých zážitků mu zůstane daleko více z tohoto autora ještě bez "jména", ač podle pouček mělo by tomu být naopak, zvláště když onen klasik byl mistr formy a hotový rezervoár myšlének....

Přinejmenším to vyjde nastejno a není tedy proč si lámat hlavu s básnickou nesmrtelností a s poezií s velkým P...

Každý má právo smát se pochybnostem o idejím, jimž Novák na slovo věřil, ale ty nejsou v jeho díle pro spory a polemiky. S poezií se žádná diskuse nevede. A je-li v díle Jana Nováka místo pro pobavení, je-li tam sranda, tak je tam, kde si ji básník přál mít, proto konečně i psal. Pamětníci si vzpomenu vystoupení Novákovy, -když četl svá díla, tak bylo desetkrát lepší než napsané, vzpomenu si na jeho bezelstně groteskní gesta a bouřlivý smích hlediště a vzpomenu si také na ticho, které bylo po vystoupení, na mlčení tvůrce toho díla, když se všechno nahrnulo k šatnám, ano, básník byl sám. Básník Jan Novák se smířoval s tou mizerií a převil sebevědomě: básník je sám.

.....

Motto: Napiš mi nějakou veselou vzpomínku na Nováka pro sborník.....

P. Rezníček

Jakoupak veselou vzpomínku ? Smáli jsme se, to je pravda, ale potom jsme byli v rozpacích, jak to už popsal Jiří Olič. Novák si nesl důstojnost nedoceněných, jenom světlo z asiatských očí prozrazovalo, co si myslí. Jeho teatrální smích byl předstíraně boдрý. Všechno zábavně vycházelo z lidí kolem něho shromážděných. Byl vždy na výši, nic ho nedokázalo zaskočit. Veselé vzpomínky snad žádné nemám. Nebo přece ?

Dívčím se potily dlaně...dojemně.

Samy lezly na stromy, aby si mohly nést domů jeho oči přilepené na kalhotkách, nebo snad na vatení, ale to by byly malá koláž.

Před Janem jim nebylo pomoci, neboť zvědavost, ta nejsilnější ženská vlastnost dávala pocítit básníkovi a vědci triumf.

Žádná nebyla zkažená, ale zvědavá. Děkuji Ti, Mistře.

Vlastně, Jan byl nučný patron !

Doba pulsovala v nečekaných zvratech.

Jan zasílal zdravice na všechny strany. ~~Křídla se vznášela nad~~ Přáteli z Asie počínaje, striptérkami konče. /Slušná věc, říkal o nich./ Ve Vysokoškolském klubu organizoval popisovou akci. Šlo o zaslání nějaké výzvy šňovi D. Podepsali se všichni. Jistě i já, pokud jsem nebyl zaneprázdněn sukni, nebo skleničkou ve vztahu k sukni.

Jan vzpomínal na vězení. Z brambor vyřezával, při službě v kuchyni, symboly p. orgánů intarsované mrkví. To vše bylo určeno pro jídelnu gozorců.

Byl vždy Viktor-W.

A co je nejcennější, nechával nás, své nohsledy v pokoji ve víře, že se všichni polepšíme.

Polepšili jsme se opravdu všichni ?

.....

Jiří Hynek Kocman

IMJN

Nejsem spisovatel, ani psychoanalytik, tedy nejsem disponován k tomu, abych do sborníku "in memoriam" přispěl zádučním elaborátem ozřejmujícím magickou osobnost Jana Nováka. Doufám však, že se toho náležitě zmocní spolu-participující přátelé.

Pokud jde o mé vzpomínky-nejdou to "živé obrazy"/pro které má computerovou pazetu Pavel Rezníček/; zbyly mi jen nostalgické pocity, jako sentimentální upomínka na časy mého mládí, kdy jsem hledal svou identifikaci se světem a uměním. Okruh Brněnské bohémy, který mistr JN konstituoval, byl pro mne tím "nejlepším, nejkřesťanštějším a ve všem kompletním" inkubačním médiem, jakého bych si mohl i ex post přát. Měl dar dávat lidem cohromady, aby in margine jeho poezie našli sebe sama. Tak i já Janu Novákovi vděčím za svůj životní a umělecký světonázor, byť nebyl mým učitelem, ale "katalyzátorem".

V upřímné vzpomínce

J.H.Kocman

Z mých dispozic přispívám do sborníku dvěma texty:

a/Cronologií veřejných aktivit JN/excerptoval jsem je z mých "diaries", tudíž je to koupis neapiny, neboť u všeho jsem m nebyl/.

b/Malým vzorkem z frazeologie JN, která by si zasloužila samostatné zpracování tendující k "uplnosti", sť již excerptování z díla JN či zachycením dosud navysněných paměťových stop pamětníků/. Domnívám se, že jeden z nejvýraznějších/přímo "infekčních" agens JN/, byl právě tento "frazeologický aspekt" jeho působnosti, žijoucí ap-to-days.

.....

- 26.10.65 - textapeal divadla Konvence, Vysokoškolský klub;
/první oficiální vystoupení JN na veřejnosti; v černém
smokingu a s černým motýlkem přednáší své verše a před-
stavuje se jako "socialistický básník".

/Dovoluji si vstoupit JHK do vzpomínek: již v květnu 1965 vystoupil jsem s Janem Novákem v "okénku hostů" na jakémsi básnickém odpoledni. Konferenciérem byl dnes slavný zpěvák Petr Ulrych, který zvolal: "Věřte nebo nevěřte, ale do okénka hostů se nám přihlásil pan Novák. Demiurg tehdy přednesl verše/kromě jiných/, jež zněly:

Dvořák a Smetana
orel či lev
básníku piš jak umíš
a neopiš se po západních vzorech

Nevím, proč mi ty verše dodnes znějí/po dvaceti-neuvěřitelných-letech/

jako: Smeták a Dvořana
orel či lev
atd.

/Za vstup do vzpomínek se omlouvá Pavel Řezníček./ Pozn.: Naše vystoupení v okénku hostů se odbyvalo též ve VŠ klubu. JN se po mé recitaci ke mně naklonil a zašeptal: "Slyšel jsem o vás samé hrozné věci, ale vím, že to není tak zlé!" A pozval mě pak do svého divadla Jiskra./

- 1.5.67 - Máj Jana Nováka, divadélko Jiskra, Gottwaldova ul./Pozn. PŘ:

/Mistr měl tehdy i lístky v předprodeji na Dvořákově ulici, kde se prodaly tři. Anoncoval Máj jako dílo K.H. Máchy. Když se dostavili diváci, prohlásil: Máchův Máj všichni znáte, nyní si vyslechněte můj. Hrál jsem při vystoupení na klavír, ač předtím jsem ho nikdy nedržel v rukou, a to s ohromným úspěchem. Důkazem toho bylo vybízení Demiurgovo: "Ještě, ještě!" /Za druhý vstup se JHK-ocmanovi omlouvá PŘ./

-67 - Pravidelné "čtvrtky" v ateliéru Jana Wolfa, Bratislavská ul.
/Zde také zazněly magnetofonové nahrávky "intimně intimní
poezie" Mistrovy. Pozn. P.Ř./

- 16.2.68 - "Slova"-autorský pořad experimentální poezie Jiřího Valocha, Malé divadlo hudby a poezie/JN ruší recitaci Míly Kudličkové v polovici manifestálně odchází a pronáší památný výrok: Nakopat, nasrat, psací stroj sebrat!"

- 29.2.68 - JN: Intimně intimní poezie, recital na Gottwaldově 90

- 8.3.68 - Co se dnes líbí hrát, VŠ-klub

- 15.3.68 - JN uvádí textapeal Antologie/poezie brněnských básníků/

- 1.4.68 - JN: Vietnam bude žít, Dům u dobrého pastýře

- 21.5.68 - Brněnská bohéma, Zlatoroh

- 5.6.68 - JN: Písně lásky, nám. Svobody/Morový sloup/

- 15.6.68 - xxx recital JN na nám. Svobody/Morový sloup/

- 22.6.68 - večer věnovaný JN, Zlatoroh

- 29.6.68 - Co se dnes líbí hrát, nám. Svobody/Morový sloup/

- 6.7.68 - Kázání JN na Bílé hoře u Juliánova

- 13.7.68 - recital JN na nám.Svobody/Morový sloup/
- 23.1.69 - textapeal Brněnské bohémy,Modrý salonek,restaurace Bohéma
- 5.3.69 - Amnestie,televizní premiéra filmu s protagonistou JN, skupinová návštěva na Gottwaldově 90
- 19.3.69 - Slet Brněnské bohémy,Moravské muzeum,přednáškový sál
- 29.3.69 - sešlost v ateliéru Jiřího Havlíčka/Tomanova ul.6/
/JN chce insultovat PŘ,který dělá garde Evě Brožkové/
/Ane,Mistr s despektem ke mě prohlásil:"Otočím se ti,
Rezníčku,pionýrkama v ksichtě,aby ti byl vidět vzorek
podrážek.Dále vykřikoval,že mi dá na"heft".//
- 16.5.69 - Založení Klubu Jana Nováka/v rámci Svazu klubů mládeže:
Mistr obdržel i oficiální razítko/.
- 20.5.69 - Karel Fuksa začíná točit první sekvence filmu"Jan Novák"
- 21.5.69 - na nám.Svobody se točí/Morový sloup/se točí sekvence
filmu"JN"
posléze BB odchází do restaurace Muzeum,odkud je JN od-
volán a protokolárně je mu odebrán červený sešit/sbírka
poezie/a rohlík,který měl spolu se sešitem pod košilí.
- 22.5.69 - Dotáčí se sekvence filmu"JN"před domem na Gottwaldově
90 a na schodech před Janáčkovým divadlem
- 26.5.69 - v dabingovém studiu TYPOS se dotáčí zvuk,resp.slovní
doprovod k filmu"JN"
- 26.-26.7.69 - výjezd na Zouvalku u Brněnské přehrady
- 13.6.69 - Brněnská Bohéma se představuje,Moravské muzeum,
přednáškový sál
- 29.8.69 - JN:textapeal,Moravské muzeum,přednáškový sál
- 7.11.69 - Kurýr klub,Uniklub,International/P.Řezníček čte
referát o JN/
- 15.11.69 - permanentní přednarozeniny JN,Gottwaldova 90
- 23.11.69 - vernisáž výstavy Trienále 15/26
referát JN plus premiéra hymny BB
- 5.12.69 - přednáška JN pro osazenstvo bohunického blázince,
psychiatrická klinika UJEP,Bohunice
- 5.6.70 - JN:Vietnam bude žít,Malé divadlo hudby a poezie
- 30.7.70 - BB společně v letním kině na astronautickém filmu
- 21.9.70 -Chléb dobře uvařený/v druhé polovině večera brněnských
básníků O.Daňáka,Z.Kaprála,P.Aujezdského,P.Řezníčka
vystoupil Jan Novák s Fr.Kocourkem (VIOLA - Praha)
- 16.10.70 - Poezie čistého srdce:JN,Joža Mrázek-Hořícký/JN udeřil
velebného starce Jožu Mrázka do hlavy,protože ho rušil
při recitaci/,Josef Stejskal,F.Kocourek,Malé divadlo
hudby a poezie
- 16.11.71 - permanentní přednarozeniny JN,Gottwaldova 90
- 10.12.70 - JN:přednáška o filozofii,filosofická fakulta UJEP

- 7.5.71-Trojutkání:Brněnská bohéma,Šelepka,Těžcí atleti,stadion Rosnička
- 16.11.71 - permanentní přednarozeniny JN,Gottwaldova 90
- 10.3.72 - diskuse o čase JN s advokátem chudých Dolfou/"čas neexistuje,existuje jen prostor a hmota"-JN/
- 5.8.72 - úvodní zdravice JN na svatbě Fr.Kocourka,
Uniklub-International

.....

Jedině naše věc a nikdy nic jiného

Je to na muchy

Jinak není možná

Kurva noha !

Morbidně bigotní

Pakliže byste nebyla boleavá

Pardon, nic ve zlém; jistě jste se už předem polepšil-já vás chápu

Pardon, to by bylo málo

Předem provedenec

Předem všechno nejlepšší, nejkladnějšší a ve všem kompletní

Ta dotyčná

Uschovat, uschovat, pečlivě uschovat

Velmi nulové

Výborná věc

Záporně nulová úroveň

Záporná sugesce

Secum prase

Masaryk byl maloburžesání maloročník

/To už jsou ale výroky/PŘ/:

Tema nohama rozkopával panele

Resputin byl šmépáter

Vědec je ten, kdo má výsledky ve vědění

Sádlo cvičí přirození

.....

Odkud přišel Jan Novák, kdo byl, kam směřoval ?

Na každou z těchto otázek lze odpovědět v různých rovinách. Třeba také tak, že přišel z Rouchovan, byl Janem Novákem, Gottwaldova 90, Brno a směřoval v konečné fázi své cesty do Velké Bíteše.

Demiurg nemá pochybnosti. Novák je neměl. Ofenzivní napjatý postoj ke společnosti ovšem také mohl být pokusem o zakrytí studu. Něco ve smyslu Pasternakova soudu o Majakovském, jehož křik, patos, zvýšený hlas a ostrá gestikulace mu byly jen svědectvím vnitřního neklidu, strachu, citlivosti a nejistoty.

Snad i Novák byl zmítán nějakou vnitřní nejistotou, kterou jakoby pořád v sobě i jiných překřikoval jedinou větou o své absolutnosti. Demiurg nepil, nepodléhal přirozeným změnám, v jejichž procesu se stává člověk sdílným. Novák nebyl dialektický člověk - byl vzácně metafyzický. Umění a věda byly jeho doménou. Ale co nebylo vlastně jeho doménou ? Věcho se zmochoaval tak jednosduš, samozřejmě, až demagogicky. My všichni míváme pochybnosti. Novák je neměl. Třeba byly "Umění a Věda" skutečně jeho doménou. Mluví-li o sobě, je to monotematické drobně obměňované sdělení o vlastní absolutnosti, dokonalosti, perfektnosti. V komunikaci s institucemi a jednotlivci však nalézáme trhlinky i trhliny v této absolutnosti. Obvykle je pře sazeno silné gesto, které má získat respekt pisatelů. Ale v průběhu sdělení a zejména v závěru nezřídka Novák upadá do konvenčních výrazů typu "v nejhlubší a nejdokonalejší úctě k Vám". Je to zřejmě chvilková daň vadině možnosti úspěchu, prosazení, publicity. To byl asi hlavní svod demiurga. Snad by mu dokázal obětovat /jaký?/ kus své absolutnosti "sacrum prae". Tady by se snad chtěl zakoupit, vlastnit, mít. Použitím slovesa "mít" mu však křivdíme. Novák patří do rodu osobností, pro něž je existovat a být tím, čím je pro mnohé "mít".

Demiurgův rozpor tkví tedy v této skutečnosti: má-li být demiurgem, musí komunikovat s těmi, jež chce ovládat a řídit. Současně je však "absolutní", vydělený, osamocený. Jakoby neustále zvědavě nahlížel, zda ti, jejichž je demiurgem, o tom vědí, zda si to uvědomují. Odtud to stále přesvědčování o vlastní absolutnosti a dokonalosti. Je to přesvědčování těch druhých a sebe. Zde je metafyzika překonána dialektičností. Zde je Novákův hlavní "humánní" rozměr.....

.....

Jeho věc.

Úsilí, které Jan Novák věnoval obhajobě "své věci" tvoří leitmotiv díla, jemuž lze ovšem vytýkat formální nedokonalost či obsahovou scestnost, nikdy však neúspěšnost. A tak jeho program absolutně vždy ve všem a všude budí podiv ba odpor pragmatiků, dokáže přimět k úsměvu cynické realisty a zcela zmást školené literáty: účty s nimi si ostatně Novák vyřizuje neprodleně.

Přes veškerou snahu kruhu Brněnské bohémy, jak nazval kdysi neetydaté soupečníky a podněcovatele, nebyly proto texty dosud dešifrovány a ani smrt, zdá se, nevykoupila svou osvědčenou nostalgií jejich absurdní existenci.

Podezření z bláznovství, jež autora excentrické, řemeslně až dojímavě neumělé poetiky provázelo, chápal, zcela právem, jako poklonu-přiměřenou daň již tvůrce platí platí davu obecně a každému zvědavému konzumentu zvláště-přece však zřejmě trpěl snahou kašpárků o řazení do kontextů už z jakékoliv pozice /svědčí o tom reakce na pozvání k vystoupení u příležitosti večera naivního umění v Památníku národního písemnictví r.1970/; sám se jednoznačně hlásil ke klasice-absolutnímu a jedinému umění. aniž kdy bylo, je, či bude jiné; činně věc veřejnou, vyžadoval raději univerzální vážnost ženského přístupu k ní, jako vztah adekvátní.

Novákovo přesvědčení o správnosti jen jen takové metody tvůrčího zaujetí, která prýští ze samé podstaty na dřevě vypreparované teze filosofa/jímž bezesporu byl/, a která nesmí nárokovat žádné další momenty/emoční vzruchy/, poznamenalo jeho texty sice jistou suchopárností, na druhé straně však nepřikápl nic nového do duhových kruhů z naftových ~~xxxi~~ skvrn, kterými se básníci domnívají obohacovat kalužiny poezie; a to je dobře.

.....

/Proslov, který jsem chtěl přednést na večeru poezie básníků čistého srdce v Malém divadle hudby a poezie, ale nepřejícností malé hrstky tzv. přátel mi to nebylo umožněno.

Pavel Řezníček /

Předností básníků čistého srdce není jejich tolikrát proklamovaná naivita, ale síla. Nikoliv síla opět tolikrát proklamovaného dětského pohledu, ale síla s jakou se zmocňují světa nejen jim nepřátelského. Jsou básníky, vědci, kněžími, mágy, vynálezci, "jsou universální, jsou nad všechny vesmíry", jak praví nejznámější brněnský jejich dichter ze Zábrdovic. Jsou universální jako soustruh, absolutní jako hrachová polévka, jedini jako měďák, "říkám já. Není to podmíněno tím, že jsou mezi nimi lamači železa jako Fanny Kocourek, nebo pověstný c.k. výslužník prof. Jakub Hron, lamač a ohybač jazyka, vědec metafyzického charakteru, muž, který silou svého intelektu podobně jako plukovník Bedřich Kraus von Zillergut dokáže lehce vysvětlit co je to motyka, nebo choďník. Svět ustupuje před svaly jejich srdce, transformuje se do podoby záhonu zkrocených a už nekopajících hyacint v kleci. Jakub Hron, vynálezce nových slov, připomínajících vynálezy otce Ubu v materiální oblasti, praktické achčství, se kterým UBU lituje, že nemůže přenést pro nedostatek přinancí své perské koberce i do předsíně na toalety. Vyřízne tedy z nich určitou partii, která může obalit chodidla, nazve je izolatory, a aby to lépe znělo-pantoflemi. Stejně se dobádává Jakub Hron svých libomudraven, či čujeb zrakem.

Pouze moc t o u h y je nekonečná, nikoliv lásky: proměňuje podle libosti neudokonalost v krásu, vyhledává údaje smyslů podle ideálu, za kterým jdeme.....a zjednodušuje tuto příliš složitou psychologii, překážku našich činů. Tolik Aragon. Říká se, že když celník Rousseau maloval tropický námět, byl tak absolutně přesvědčen o realitě svých exotických představ, že začal otevírat okna, aby načerpal čerstvého vzduchu.

Úvahy Jana NOVÁKA v zoologické zahradě nad nevděčným údělem básníků "se kterými dívky nechodí, dívky prý mají rády holomky, kteří jim před randem napolíčkují", mají v sobě něco z atmosféry pravěkých krajin, kdy se tak řešily erotické problémy: úvahy vyvolané přítomností koně Przewelského a turů v ohradách zoologické zahrady.

Mávnutím Demiurgovy zábrdovické ruky se přenáší střed světa i vesmíru do Brna, červenky se vracejí do štatlu z Voskresenska i Madridu, či z kterékoliv země mimo Svaz nebo Španělsko, vrací se zase k nám do Brna, do Československa; v Brně se sbíhá všechno odevšad, že jsme tu my, to víte dávno snad.... To m y nejsme ovšem my zde v sálu, jsme to M y , básník s boží milostí, Stvořitel a Pán Jan NOVÁK.

Ano: Poesie, z řeckého poieseis, tj. volná a svrchovaná tvanba, stejně jako láska či svoboda, jsou marnou touhou po nalezení řádu v oblasti iracionální, řádu, jenž by vyhovoval lidským smyslovým potřebám.

28.11.1970

Sana, sana, hosana

Vzpomínání na Jana Nováka je propastí času, která se mi jeví stoletou.

V zrcadle vzpomínek se míhají obrazy jako ve stříhovém filmu, evokují cí byvší realitu.

Smích šaška a diváků, po zvolání "není vám to dáno pane řediteli".

Matoucí tajemství bytosti zjevované v nestřežených chvílích. .

My, co jsme se pohybovali v magnetickém poli jeho osobnosti, máme kolektivní vzpomínky těch výsostně privátních, těch soukromých, pokud mluvím za sebe, je velmi málo.

Jan jako renesanční kníže se přes proklamovanou samotu obklopuje řadou protichůdných individuí. Nechává se oslavovat, obdivovat, bavit, nebo taky urážet, napadat, zesměšňovat. Byli jsme při tom a provozovali jsme obojí. Hned jediní a poslední přátelé, nebo odvržení, aby nám "kašpárkům" vzápětí odpustil. Co si budeme povídat, dělali jsme jen to, na co nás naprogramoval.

Jan hermetický jako Surabaja, nebo autoři současné české poezie.

Tvarme se důstojně.

Vzpomínky jako pestrá paleta barev v kaleidoskopu vytváří stále nové obrazy.

JAN přijímá drobné dárky při svých narozeninách; je také důstojný.

Tak ho tehdy vidět dekorovaného nějakým tím čestným odznakem, vyznamenáním. Na pouti si potrpěl. hold při údajných třiatřicetínách, Klub Jana Nováka atd.

Sedím s Mistrem v kuchyni na Gottwaldově 90, přišel z práce a jí z kastrůlku kapustu s bramborem a vařeným hovězím masem. Důkladně vyjede nou nádobu odkládá do dřezu. Domnívám se, že nechce být viděn ~~xxx~~ jak umývá nádobí. Kuchyně a ostatně celý byt je důkladně uklizena. Nic tam nenapovídá o osobnosti básníka a vědce, spíše o pořádku milovnosti jeho maminky. Na záchodě, také příkladně čistém, visí rytina/reprodukce/ Meze Švabinského, nějaké ty rozevláté tvary obnaženého léta, to mě neříká už vůbec nic.

JAN recituje v euforickém nadšení, přitom nepřestává sledovat reakci posluchačů, táhne je na vařené nudli. Ty samolibé asiatské oči hledí ~~sk~~ skrze nás do budoucnosti, na mapu z tisíce světél. Někdo začíná recitovat s ním, přidávají se ostatní. Počoben zpěvákům popu, mágům XX. věku, plní poslání Světlohoše. Zdá se, že každou chvíli může u něho dojít k ejakulaci jako u jazzových trumpetistů při vrcholných sólech.

JANOVA zdvořilost k ženám, bez rozdílu věku a odstupňování puvabu. Krkolmě kombinuje věty, užívá zorožnělin. U každého jiného muže bych tento projev nazval směšným, nezralým, senilním, ale Jana zdobí, krouží kolem oběti jako sameček z ptací říše.

Ovšem jsme bandou navzájem si konkurujících frustrovaných erotomanů, na Jana však nelze žárlit. Při vší mužnosti má něco z žen, potřebu ovládat, marnivost, strach ze stárnutí.....

Mnohdy mě napadá, jaký by byl kdyby měl dostatek peněz.

JAN filosof, zaujatý diskusí s doktorem Špínou, Dolfou. Jdou a nevnímají okukování zvědavců. Přou se o kosmogonii a základních filosofických otázkách. Dolfova idealistická východiska jsou mylná, vítězí demiurg.

Nesourodá dvojice, která by byla nápadná i na tržištích Orientu.

JAN nám dovoluje mu tykat, před tím si tuto důvěrnost dovolí jen Josef Stejskal, arze a s úspěchem. Náš přítel Pepča, kterého se Novák zastává dopisem hlavní správě VB, po kroměřížském extempore.

JAN fotograf, podle svědectví kolegů zázračně rychle zvládající techniku fotografie.

Potkáváme se, mám nějaké žabomyši, problémy, řeší je s úspěchem tím, že mě nechá pozovat na sochách umění, obchodu a průmyslu na Petrově. Nemohu

se zbavit podezření, že nemá založený film.

Na Špilberku zaujatě pozoruje ději hrající si na pískovišti. Přisedáme si se synem na lavičku. Je potěšen otázkami a zájmem o aparát japonské proveniencí, s dědečkovskou trpělivostí vysvětluje systém.

Setkání jsou stále řidší a náhodnější, dozvídám se, že chodí na procházky, nadšeně o tom referuje Jiří Havlíček.

Když mě Karel Fuksa s Frantou Kocourkem oznamují jeho smrt, uvědomuji si, že mě potkalo něco, co nepřejí ani svým nepřítelům; stal jsem se beznadějně dospělým, se vším všudy, co toto slovo obsahuje.

V Besedním domě jsem se náhodně setkal s textařem a scénaristou Pavlem Vrbkou. Ptal se mně, kdo je autorem popěvku "Mastit, stříkat svoboda, to je vůle n....., ať žije Jan Nováka, Gottwaldova 90", taky se zpívalo "velký...." domyslete se sami. Vyprávěl jsem mu historii jeho vzniku. Proto tento text věnuji příteli, básníkovi Pavlovi Řezníčkovi, kterému tímto splácím odpověď na dopisy. Milé Řezníčku, neptej se a nevyčítej, že Ti nepíšu. Můžeš se však zeptat, Jugu, seš zdravé, šťastné, neschází Ti něco, žiješ vůbec ještě.

/Předneseno na novákovských oslavách
v listopadu 1984 /

Všechno nezačíná od A, ani netrvá do Z, ale rozepíná se mezi
iniciálami J.N.

Bylo to asi na jaře r.1966, kdy básník Jan Novák pravidelně
pořádal své seance jen pro mne a několik návštěvníků, kteří se týden od
týdne měnili. Seance se konávaly v divadélku JISKRA na Gottwaldově uli-
ci. Ta jistá návštěvnice a ten jistý Já jsme byli již trvalou součástí
kmenového inventáře Novákových soirée, počítalo se s námi prostě jako
s nehty zarostlými do masa.

"Je to krásné", řekl Jan Novák, přistoupil k ■
nám a podal mé společnosti růži. "Je to krásné, když dívky podporují bo-
hémy. Je to pak jak na Mord Merdu", dodal a vpil se mi planoucím zrakem
do očí. Myslel asi pařížský Montmartre a bohémem jsem měl být já. Dobrý
ten muž nevěděl jistě, že bohem ve francouzštině znamená: Cikán anebo
také Čech/viz konečně slovník francouzsko-český/.
Věhlas Jana Nováka rostl, rostl, rostl i jeho okruh, Novák byl knížetem
čehosi, ale nevědělo se ještě čeho. Ale pak jsme se to jednou dověděli
ze zábradlí u Morového sloupu: "Celá brněnská bohéma se zde shromáždila",
volal freneticky Mistr a pozavíhl rozevřené paže k nebesům.

"Brno jest
středem všehomíra-kde jsem já a bohéma, tam se všechno přesouvá, jsem-li
v Praze, nebo na Mord Merdu."

Vzali jsme to rádi na vědomí, neboť být
zadobře s demiurgem a centrahlem kosmu není k zahazení. Rázem jsme si
sundali bílé límečky a glazé rukavičky, několik nás se odebralo pod
mosty, aby tam plodili/díla/. Nenosíme sametové mašle, naše vlasy jsou
co nejkratší, nestojíme každý pátek před polévkovým ústavem, ale jsme
tím, jak Mistr kázal nám: "Buďte Bohémou, roznášejte mé učení po vesmíru
a jeho předměstích a držte se mého desatera přikázání:

- 1/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 2/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 3/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 4/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 5/ Umění a věda jsou mojí doménou .
- 6/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 7/ Umění a věda jsou mojí doménou
- 8/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 9/ Umění a věda jsou mojí doménou.
- 10/ Umění a věda jsou mojí doménou.

.....

Lieber Meister befiahl
wir folgen Dich.....

Pavel Rezníček/1970/

Tomu neuvěříme. Ale uvěřit bychom museli. Za rok by šel Demiurg do důchodu a když by někdo přišel za ním na návštěvu, ležel by na peci a jedl kobzole. Začal by koktat a zastrkávat a zastrkávat si podolek do gatí, protože by se každý ptal, proč nechodí do práce, když je zdravý. Časem by nám svůj důchodový věk musel přiznat. Ale jak jsem Demiurga znal, přece by jen ten věk nepřiznal. Tvrdil nám, že se narodil r. 1935, i když pravdou bylo, že přišel na svět r. 1925. Slavným je dnes dopis adresovaný MNV v Rouchovanech, kde píše doslova: "Vážení soudruzi! Zajisté nebudete rozmezávat rok jeho narození - je to věc taktu. K interním věcem: UB Zlatoroh mě požádal, jestli bych nechtěl uspořádat v květnu festival ze svojí tvorby - v prostorách brněnského Moravského muzea. Titul je: Májový festival Jana Nováka."

Je to pět/ob týden/samostatných večerů z mojí tvorby/jak lyrické, tak sociální/-rád bych festival přenesl do rodné obce/Rouchovany/, kde by se stal naším společným vlasteneckým podnikem. Mimochodem - je dnes mezi námi někdo z básníků? rodné obce Rouchovany? Proč zde není rouchovanský starosta, nebo řídící učitel? Proč nikdo neubá o památku svého zasloužilého rodáka??? Konečně, proč se nikdo nepostará o zasazení pamětní desky na slavný dům Gottwaldova 90? Kupř. jak jsem při své nedávné návštěvě viděl na Staroměstské radnici: deska s nápisem: Primátor Vacek zasloužil se o hl. město Prahu. Podobně by měla být zasazena deska na Gottwaldovu 90 s nápisem: Jan Novák zasloužil se o umění a vědu. Pokud by deska nemohla být zasazena na dům, mohla by být připevněna aspoň na dveře bytu, kde tvořil Demiurg. Samozřejmě, že by byla z mramoru a že by byla větší než celé dveře. Rodina, která tu po Novákově bydlí, měla by být vystěhována na sídliště, nebo do Lužánek a z bytu zřízeno Muzeum Jana Nováka. Podobně jako je Muzeum P. I. Čajkovského z dečci, kde žil slavný komponista, měl bych vystěhovat všechny nájemníky z onoho slavného baráku na Cejlu a zřídil bych tam Ústav Jana Nováka. Rodné Rouchovany bych dal přejmenovat na Kadeřábek/Novák se totiž jmenoval Kadeřábek a měl zrzavé vlasy/. Všichni nováčkovci by měli mít zrzavé vlasy a zaječí pysk jaký měl Novák-Kadeřábek. Znali jsme ho přece všichni a všichni víme, že byl zrzavý a měl zaječí pysk. Každá ulice v Rouchovanech-Kadeřábkově by byla opatřena Novákovou bystou/jedna by ulici otvírala, druhá by ji zavírala. Každá ulice by se jmenovala Novákova a každý nově narozený občanek by měl křestní jméno Novák. Když třeba byl Jan Hus Tichý, mohl by být Jan Novák Komenský.

Myslím, že o Novákovu památku je velmi špatně dbáno. Jeho dílo by mělo být zkoumáno vědecky, gustovně a do future. Při Novákových vlasech, která by dnes byly bílé jako mléko, vyzyvám k založení Vědecké společnosti Jana Nováka. Předsedou by byl p. Fr. Kocourek, já bych byl centrálním sekretářem. Komisi pro brigády a úpravu křovin by mohl vést p. Káňa, komandu, které by rafinovaným přepadem vystěhovalo rodinu bydlící v posvátném bytě, by velel kolonel Jugas. Byl by předsedou branné komise. Kulturním referentem by byl p. Karel Fuksa, jenž by o naší záslužné práci točil filmy. Pan Havlíček by dbal o budování mamutích pomníků Demiurgových, které by byly vztyčeny na Petrově, Špilberku a na Hrádech. Jednu mamutí sochu bych umístil na dno propasti Macochy. Prostě - o Novákovi by se mělo přestat mluvit, mělo by se pro něj více dělat. Při Novákových zrzavých vlasech a zaječím pysku - volám: Mor ho! Mor každého, kdo na Nováka zapomene, nebo zapomíná. Každý by měl mít doma povinně jeho bronzové poprsí, které by bylo vystaveno v okně, aby každý na něj viděl a každý mohl kontrolovat, zaali ten druhý je věrný novákovce vec.

Na Nováka se zapomenout nesmí!

/Přeneseno na novákovských oslavách
1984/

Film o Jármovi da Cimrmanovi-urážka Jana Nováka

Že Smoljak a Svěrák vykradli z Jana Nováka co mohli, je všeobecně známo. Ví o tom i vídeňský profesor Fiedler, kterého "cimrmanologové" tak nestoudně neustále napadají. A prof. Fiedler má právo znát Jana Nováka, protože rodina Nováková v Rakousku v letech třicátých pobývala, jak je známo ze svědectví Edmunda bratra, dnes již zesnulého p. Antonína Nováka. Jára da Cimrman v novém filmu "Cimrman ležící, spící" je vlastně Jan Novák. A člověk je dohucen téměř dvě hodiny se dívat na sprostoty a omyly, frivolnosti toho typu, že Novák/Cimrman/ do šestnácti let byl vyhováván ve falešné domněnce, že je dívka, aby donosil šaty po své starší sestře. Takovou lež by mohl vypustit z úst jen Goebbels: Jan Novák byl především chlap, xbyl vychováván jako chlap a projevoval se jako chlap. Současníci vzpomínají, jak chodíval po Brně jen v zimáku, pod kterým nic neměl a náhle se třeba u starožitnictví na rohu České odhalil nějaké dívce. Že byl chlap, bylo vidět hned. Odtud asi ukradli tzv. cimrmanologové nápad na scénu v dívčím ústavu, kdy Cimrman zdvihá v ředitelně sukně před ředitelkou a lékařem a k jeho úžasu je mu sděleno, že je muž a že nemá v dívčím ústavu co pohledávat. Protože film o Cimrmanovi ležícím-spícím je vlastně filmem o Janu Novákovi, považují ho za falšování historické skutečnosti; když už podle pravdy, tak podle pravdy. Hleposti o tom, že Cimrman/Novák/nosil dívčí šaty, jsou ve filmu zůrazňovány, ale aby historicky objektivně ukázali, jak se Cimrman obnažuje na Františkově/dřív si ovšem sundal popelářské rukavice/před devítiletou kriminální paničkou-jak mluvil o svých oblíbených holčáčkách-to ve filmu nevidíme. Pitomá je scéna lovu na zajíce v línských šatíčkách. Odporuje to duchu Jana Nováka, který byl jeden čas vegetariánem a vzpomínal na to, a jak zdivočelý dav na nádvoří Zbrojovky pronásledoval zbloudilého zajíce: "Bylo to takové malé chundelaté nic, takový malý bílý chundýlek.... nikdy bych tomu neublížil....." Cimrman je ve filmu idealisován, je na ulici pozdravován Antonínem Dvořákem, hud. skl., p. Kaplanem, vynálezcem turbíny, Karolinou Světlou, spisovatelkou, etd., etd. Novák nikým v mládí na ulicích pozdravován nebyl a přesto se dopracoval úžasného objevu rovnic. Novák píše: "-ovšem, nový rok se de facto zakládá na podzim, t.j. v období tzv. podzimní rovnodennosti, tam je jeho zrod, vznik roku je v jeho podvečer-v podvečer nového nového dne. -to je odhalení větší podstaty-všech věcí-židé mají nový rok kolem období podzimní rovnodennosti-ovšem zase zakydané pranostikami o tzv. půrím-nikoho nespasilo žádné půrím, žádný los, žádná pranostika-ale jediné počítá čínorodá práce.-Tak jak již jsem řekl: křesťanství okydalo pranostikami zimní slunovrat, t.j. vánoce-židovství okydalo pranostikami tzv. období podzimní rovnodennosti, období vzniku nového roku, čili tzv. r o v n i c e t.j. prosím můj termín-tím jsem odhalil podstatu jarní a podzimní rovnodennosti, tzv. r o v n i c e, a podstatu zimního a letního slunovratu, tzv. vánoc a letnic/tak prosím-uzavřeno: jsou podzimní a jarní r o v n i c e: a zimní vánoce a letní letnice-to je ovšem věda/zkrátka odhalil jsem: definoval jsem všechno ve všem a vše.

JÁ : J A N N O V Á K

Tento vpravdě c i m r m a n o v s k ý objev učinil Jan Novák sám, bez individuálního typu Smoljaka a Svěráka. A zajímavé je, že tento jeho objev ještě neukradli pro nějakou ze svých "her" o Cimrmanovi, ba ani o něm nebylo hovořeno v onom neblahém filmu. Nestačili asi ukrást vše, protože dílo Jana Nováka je přebohaté. Je tedy na nás, sirotcích a členech Vědecké společnosti, abychom toto dílo střezili jako oko v hlavě. Je na nás v ů b e c, abychom odkaz Jana Nováka střežili! A je na nás, abychom pozdvihli svůj hlas proti ubohému filmu o Cimrmanovi, který žije z cizí podstaty. Protože JAN NOVÁK dá flek všem Cimrmanům, i všem Smoljakům a Svěrákům.

Fototelegram

Jestli je někde ráj fotografů. Tak tam je Novák. Na výsostech. Sedí tam skromně. Na pečlivé pěšince. Jeho výsostné hlavy. Je židle rozvrazená. Kymácí se do stran. Těžko udržuje rovnovážný stav. Bytí a nebytí. Jednou rukou loví v dřevě kapse. Tahá anděla za bezpohlavního falíka. Druhá ruka. Ostří objektiv svého výsostného Nikonika. Toho drží třetí ruka. Čtvrtá. Nazvedává růžovým červánkem košilky andělátek. Kolemplující. Pátou exponuje. Periskopické oko objektivu ponorky. Vyplouvající z Bratislavske. Hanbatými panatými poštetlu. Je plno průjezdů. Ponorka. Teleskopuje přes výletní poutě. Doplouvá do podvědomí. Všude rudě. Vtipy o červánkách. Živlové. Náraz.

Náraz zreskotává o občanský průkaz nezletilce. Existence v naší vlasti. Poplašený teoretik Moravské galerie. Běhá po schodech. Lamentuje. SOS. Kdesi zmatek; končí roztrháním OP. Hledá. SOS. Zásuvku. Množí se dělením. Chromozémy do pytlíku. Leda čajový odvárek. /Wik o něm/. Nemá to eichlerovy koule. Roztrhaný OP sněží. Na pěšinku. Cvoček připínající. Fotku v OP. Cinkl pádem o prázdnou židli. Stále. Se kymácí. Těžko udržuje.

Kam šel mistr. Schody do nebe. V ráji se nedělá. Majer. Major nebes proletěl. Se svistotem na reaktivní. Ještěrce. Automaticky doplácené. Ozbrojené až po zubaře. Honí Nováka. Novák si... Nadháněči. Fízlovská falátka blinkají. Nebesky z poklopců. Dobře zamaskovaná. Křídla v zeleném. Na-startovaná.

Kdepak na Mistra. Uniká. Z MG. Na Husově třeskot mušle. Cink. Obruč se. Rozkočila.

Šestá přehazuje kanál.. Přes TV obrazovku. Někde je . Ráj básníků. Fialové žlutě zářící palmy. Potůček zurčící psacími stroji a tužkami. A RP. A přetékající papíry. A účtenkami. Plno židlí. Rozvrzených. Oprýskaných. Sem tam se. Nebytí. Ale prázdno. Na nich rezervační tabulky. Zadáno pro J.N. J.N. není. Wie ist J.N. J.N. ist neu. Und modern eingerichtet.

Někde je ráj. Pro Nováky. Novotný je tam Ú Vrátný. Nikon někde. Zůstal. Zarostl křídly.

První ruka. Si tiskne se sedmou.

Blahopřeji. Blahopřeji.

Jsem Jan Novák. Jsem Jan Novák

Jan Novák dvakrát ukřižovaný

Po letech si vybavuji tvář. Tvář stejně politického řezníka, jako bohorovného dítěte. Vystrašen každým šelestem, bubnoval na vypjaté hrudi do světa, že on je nejčistší gorila tohoto pralesa. Naivní modré oči a jeho bodré PANE nás však zaváděly do jeho strachu a zmatku. Kousek dál od toho s čím se vyrovnávala každá z jeho básní a s čím se ne štěstí nikdy nevyrovnal on. Mám-li vzpomínat na KOLOSA jediného a pravověrného, předesílám, že při svém způsobu života nemám příliš práva na ucelené vzpomínky. Probo alespoň pár střípků

JN provazem ukřižovaný na stromě v barvitém osvětlení happeningu. Blahovněle-zmatek-děs-sprosté nadávky.

JN morový sloup. My, dav, snad něco úředních stenografů a krásná linie dívčí nohy. Básníku, neopič se po západních vzorech.....

JN nepřítomen. UB Zlatoroh 20.00 hodin. Pánové, podívejte se, co o nás ten Havlíček píše. My toho Nováka budeme muset....
/Brněnská bohémo, i mezi vámi...../

JN přednáší na akademické půdě. A tohle, soudruzi, to jde do sebe, ale tohle přece ne. To je prasáctví, soudruzi.

/Z doslechu/

JN na stromě před rozlíceným davem. Po desetimínutové obhajovací řeči se dav rozchází s tím, že blba přece....
Zůstala jen bába svačínářka. ON prý ze svého stromu hřímal ještě hodinu.

JN na jarní procházce. Žádný děvčátka, pane. To je blbina. To se vyšetřilo, pane, hovadina, pane, vite.

Tak jsem ho potkal naposledy. Mastit, stříkat, svoboda, Cejl 90.

O.M., Olomouc 16.4.85

Vzpomínka na Jana Nováka

Nebudu psát vzpomínky o tom, jak jsem znal Jana Nováka v Brně, ale o jeho samotářském výletu do Beskyd. Bylo to v létě 1974, kdy jsem byl první rok zaměstnán v rožnovském Skancenu. Volali mně z městečka; prý.....čeká tady na vás jakýsi pan Novák. Byl to Jan NOVÁK. Zevní, šedivý, s ruksakem a foťákem. A že se přijel na mě podívat; jak se dozvěděl, že pracuji v Rožnově, dodnes nevím. Prolezli jsme Skancén a pak jsme zalezli do hospody. Zval jsem ho, aby přespal u nás na chalupě v Tylovicích u Rožnova, ale nechtěl o spání v domě ani slyšet. Měl naplánováno spát někde v lese, nebo na louce pod širákem. Prostě, chtěl být zcela sám. Když jsem ho upozorňoval na nenadálé deště, řekl, že vlezle někde do stohu, nebo na seník. Řekl jsem mu, ať teda přespí ve stodole na seně. To se mu však taky nezamlouvalo, chtěl být v přírodě a zcela sám. Kecali jsme o všem možném, co v Brně a tak. Ptal jsem se ho, jak pokračuje v poezii. Říkal, že už toho moc nepíše, že hlavně fotí. Mám dojem, že měl na krku Nikona, působil dojmem nějakého petrolejového magnáta z Texasu, kterej si ze srandy zajel do Evropy zafotit si a jinak se vyblbnout. Po pivě jsme zašli na chalupu, prohlídl si moje obrazy, které se mu vůbec nelíbily. Řek mi, že bych měl podle něho spíš malovat to skutečno kolem sebe a tolik si nevymýšlet. Od Nová jsem to bral. Ještě jsme cosi popili a pak Nová vyrazil po polní cestě vzhůru k vrchu Ostrému. Neukázal se dva dny. Až třetí přišel, odpoledne; lilo, ne, to nebyl ani déšť, to už padala hovna. Jan Novák měl pláštěnku a vypadal v ní dobře. Byl to vlastně rybářský plášť. Hladový byl jako pes; zašli jsme do blízkého restaurantu HARCOVNA, kde do něj domácí tlačěnka jen padala. Tenkrát tam byl jistěj Vášeňka, kterej bezvadně vařil a z vlastní iniciativy dělal opravdu senzační tlačěnku. Novák, který dojed, byl náramně spokojen a prohlásil, že mu už nechybí nic. Pivo měli tehdy na HARCOVNĚ nošovické. Dali jsme si spolu/???!???-za Vědeckou společnost Jana Nováka vyjadřují podív-P.Ř./, ač Novák dřív nepil, pokud si vzpomínám. Opět jsem mu navrhl, aby přespel aspoň na tom seně. Nakonec to přijal, jen kvůli té příšernosti venku. Druhej den odjel do Brna. Další rok přijel jen na den a pak vandroval kamsi na Slovensko. To jsme se jenom pozdravili a zašli na chvilku do hospody/sic ! - P.Ř./

Třetí rok už nepřijel a už jsem ho víc nespatriil.

Rožnov pod Radhoštěm, srpen 1985

Pavel Káňa

Byl Jan Novák, Gottwaldova 90, duševně zdrav, nebo nebyl, to je otázka, která patří psychiatrům.....
Byl Jan Novák, Gottwaldova 90, básníkem, nebo nebyl, to je otázka, co je poezie a co do ní patří.....

rozhodně psal do svých deklamovaček, říkanek-chtěte-li, veršů a básniček, slova:

"Já Sám, Střed všeho ve všem a všech Absolutní a Jediný Bůh. Všechno ve všem přeskutečně, Já, Jan Novák."

rozhodně byl ješitný na své dílo, psal a psal nedbaje toho, co píše, komu píše, co říká. Psal lyrickou poezii a drama, jak říkával, napsal všechno.

Pro slávu publika byl ochoten stát se kašpárkem, pro zábavu druhých smál se sám sobě, viděl vlastní ÚSPĚCH a úspěch mu byl, zaklínadlem nade všechno.

nebyl nedouk ani diletant. Vždyť studoval na brněnské universitě psychologii. Ale tam, někdy před koncem studia se v náročném lidském stroji, jakým je naše psyché něco porouchalo,.....vzal to spádem dola přes léčebny, věznice k dělníkovi, který ve Zbrojovce jezdil s elkárou. Touhy psát, touhy tvořit se nezbavil. Ta v něm byla zaklíněna, líbal se s múzami a zůstal jim věren až do své smrti.

byl mimořádně eroticky činný, jak ve své tvorbě, vždyť tu máme stohy papíru nazvané: "Písně lásky", "Intimně intimní poezie/lyrika/", atp.: tak ve svém životě; nikdy se neoženil/rekev měl/i urnu/bílou jako paníc-pozn.PR/.

nevychoval děti, ale měl několik nemanželských dětí. Z žen ho lákalo děvčátka, byť ve věku, kdy jim mohl být otcem; říkal jim "kriminální paničky", vždyť pro ně psal živou poezii, jak sám říká, nazvanou třebas:

B r a m b o r a

Jen se Mnou zkrásníš
- když se necháš je-enkrát
za měsíc ode mne vyfotit.
Ale podmínkou je přijít sama
-jinak nic !

Věude chtěl číst svou tvorbu, deklamoval před davy lidí, v tichu malířských ateliérů, u přehrad, mezi hloučky koupejících se, při návštěvách v bytech přátel.....neznal stud, bázeň.

- Věude vykřikoval své kredo.....Já, Jan Novák....

Založil divadélko JISKRA, název vzal kdoví kde, psal prý pro lepší svět. Měl lidi rád, s každým se přátelil, každého ve svém kruhu vítal. Byl s ním živo, kolem lítaly nápady, recese, provokace, smích a ironie.

Lidé se bavili, každý v jeho společnosti vynikl sám sebou. Působil zmatek i rozpaky. Nadávky i obdiv.

Byl to prostě Jan Novák, Gottwaldova 90.

Vzpomínka na Jana Nováka
k jeho nedožitým šedesátinám.

Pavel Káňa, Brno.

Vážený pane profesore, Rezníčku !

Velice Vám děkuji za pozvání o příspěvek pro Jeníčka i když jsou s ním stále potíže, jak by mohl potvrdit pan Petr Baran, soudruh ředitel památkové péče v Plzni, promovaný filolog Karel Seidl, pan Josef Kazda, strojník z Horažďovic, Nábřežní ulice a nakonec i jeho vlastní soudruh vedoucí a v neposlední řadě i soudružka Axamitová, prom. fil. UK.

.....Na pohlednici 13,4x8,7 poznal Jeníček Ivančice náměstí foto O.Knoll, Náměšť.

A hned si pane profesore, vzpomněl na Vaši laskavou přednášku proslovenou v brněnském hotelu Morava o původu básníka Jana Nováka. Přiznám se, že můj synovec je úřednického původu, starší ze dvou dětí mé sestry Josef,otec podle posledních úprav předpisů vykazoval přes smrti národnost slovenskou, takže nespravedlivě ho nazývá kolega inž. Šípka z Chudčic duší germánskou.

V dobách úporných bojů za sjednocení naší tělovýchovy pobýval Jeníček v sokolském táboře ve Skryjích u Rouchovan, kam chodívali chlapci vždy v nečechách za dobré chování v příslušném táborovém cyklu na mši svatou. Tento pobyt na Jeníčka v mnohém zapůsobil, což u vnímavého a citlivého dítěte z úřednické rodiny není nic zas tak neobvyklého.

.....A co potom muselo dělat v dětství, pane profesore, se skutečným básníkem Janem Novákem, který se dle Vaše- ho a MěNV svědectví v Rouchovanech narodil.

...proto Vám, pane profesore, nabízím tyto úvahy odvozené ze sokolského sjednocovacího tábora Skryje u Rouchovan :

a/ nakolik je náhodou posloupanost moravských knížat -

Otokar Březina

Vítězslav Nezval

Jan Novák

a když zapíchnete prst a opíchnete, zůstane Vám v místě bodu jako střed Rouchovan ?

/ viz V. Nezval - Z mého života, dílo XXXVIII, str. 39 :

- po této úvaze bych rád vstoupil do staré zakouřené hospody U Kalinů v Rouchovanech./

b/ pane profesore, není Vám nápadno, že tentýž ve Smuteční křehce za Otokara Březinu napsal přímo v prvním verši :

Když ztratil v smrti duch svůj uzamčený kruh
jímž chrání Věčný Bůh svou Medrou Kateřálu.....

a divácky nejúspěšnější český film 1985 režiséra Balíka je Atomová katedrála situovaná na JE Škryje - 8 km od rosiště Básníka.

c/ napadlo vás rovněž, pane profesore, s n.u.V.N. - cituji : "že, v onom vždy tajemném prostředí rodného kraje, s kterým nesmí nikdy lovec přervat pouta, nemá-li viset ve vzduchoprázdnu ! Bohémství stravuje umělce, a nemá-li se kam uchýlit, aby vyšel čas od času z jeho začarovaných kruhů, dovede otrávit pruckými jedy, na něž se předčasně umírá.

- konec citátu

n.u.V.N. - dílo XXXVIII, str. 178

d/ není bez zajímavosti a snad smyslem Vašeho počínání poukázat na to, Vladimír Kovářík ~~xxxxx~~ v Albatrosu/pro děti od 12 let/ 1978 Literární toučky Moravou pod heslem Rouchovany, nevelké městečko, vzpomíná rovněž jen návštěvy sokolského tábora s Jefimem Pospíšilem v místním kostele a jako rouška uvádí pouze Vratislava Bělíka, řídícího učitele z Vladislavi a heslo Novák komolí z Novák Jan průhlečně na Novák Vítězslav 116,285 /chápeme správně n.u.V.N./

Pane profssore !

Víte nevím, proč Těmelín nebo Mochouce, ale všechny ty souvislosti chápu při slově Rouchovany, to kosmické přetučnění básníkovo/JE SkryJE/. Mohl být na Moravě jiný výchozí prst roku 3000 ?

.....Pane profesore ! Maminka neví, že Jefimchovanec sokolského tábora ve Skryjích u Rouchovan naučil druhý den po svatbě svou ženu to kouzelné : Až ti bude jednou do pláče vzp meň si na.....

S pozdravem

Antonie Žáčková

Brno

Cyrilská 3

PS : Já sama jsem viděla a pamatuju se na básníka pouze jak stával básnický na rohu České.Bývala jsem pravidelně s ostatními důchodci na pivu ve Sputniku.

Mí milovaní kašpárci,

literární kretiku a rytíři Jugasu, Třpytný kontinen-
tální surrealistu Rezníčku, avantgardní archivní systematiku Kocma-
ne, Chymickokabalistický břídlile Havlíčku, rtuťovitý publicistu
Fukso, kejklířský magiku a imažinistu Goldfláma, absolútní eustra-
lopitéku Stejskale, Křížový Welmistře a autentiku-voyeure Veselský,
goléme a literáte Kocourku, tichý knihomole Káňoviče a další a další
a další bez abecedního i zasedacího pořádku a taktéž bez záruky

- zajisté -

i Vy byste rádi přišli k věčné nepomíjející slávě a uznání.
Vysvětlím Vám proč se Vám to sotva podaří a nastíním Vám Vaše
chance.

Promrhali jste své unikátní božství po hospodách, při lupačkách
a v rejži. Cítili jste odznaky na klopách, kšeftovali jste po lu-
naparcích, srali jste na jedinečnou příležitost s t á t se
b o h y.

Nuže, teď máte příležitost k přemýšlení, ale ne nadlouho.

Polepšenec, zajisté ještě umožněnec W !

Garantováno

Nyní to s Váma vypadá tak na pětadvacet na prdel a pak na padesát
let "nesmrtelnosti". V nejlepším případě v předem zatuchlých místnos-
tech, místních čítankách a herbářích vedle Mikoláše Alše, Josefa Švej-
ka, Adolfa Kroupy, Karla Teigehe a dalších a dalších celebrit naší
tausenjährigé Kulturepopci.

Vidíte, co jste, vy kašpárci, natropili ?

Zabomýší pšouk za vteřinu věčnosti, za boží bezčasí přiboudle
směňujete !

Bojíte se , že Vám zmokne za límec a nateče do bot.

Ještě však je čas. Předem polepšenec. Teď si radte sami !!!!

Jinak se ocitnete vylišování v Österreichisches járbuch v mé
exklusivní knihovničce .

- Líbá Vás

J.N. v.r.

in Deo Novaciano Novacia
Spes Unica J.N.W.

